

ANNA MOLINA

VOLIAC 2004

LLEGIR EN CATALÀ
ASSOCIACIÓ D'EDITORIALS INDEPENDENTS

EDICIONS
SALDONAR

Voliac 2004

© del text: Anna Molina Masip, 2017
© de la il·lustració de la coberta: Enric Muñoz, 2017
© d'aquesta edició: Edicions Saldonar, 2017

Primera edició: setembre del 2017

Publicat per Edicions Saldonar
Alfambra, 16, 5è 2a
08034 Barcelona
edicions@saldonar.com
www.saldonar.com

Edició i producció: Francesc Gil-Lluch
Disseny de la coberta: Enric Muñoz
Maquetació de l'interior: Octavi Gil Pujol
Impressió: BookPrint
Distribució: UDL

IBIC: FA
ISBN: 978-84-946753-0-0
Dipòsit legal: B-18031-2017

Imprès a Catalunya · *Printed in Catalonia*

Edicions Saldonar és membre de l'associació d'editorials independents
Llegir en Català, juntament amb Alrevés/Crims.cat, L'Avenç,
Birabiro Editorial, El Gall Editor, Edicions del Periscopi,
Raig Verd Editorial, Sembra Llibres i Tigre de Paper.

Tots els drets reservats. No es pot reproduir cap part d'aquest llibre,
per qualsevol mitjà, sense el permís d'Edicions Saldonar.

*Dedicat al trompetista d'Els Teürgs,
que sense saber-ho m'ha ensenyat a ser feliç
amb el que es té i a comprendre que el que es desitja
i no es té no s'ha de transformar mai
en cobdícia sinó en somnis.*

*Dedicat també a tota la gent que ha estimat
i que estima el Priorat, i que dona a la terra
i al paisatge més del que en treu.*

«L'únic que ens fa viure amb passió és la certesa de la mort. L'únic que ens permet aguantar el dolor és el coneixement de la passió».

Taula

PRELUDI, 11

PRIMERA PART

LA JÚLIA. PRIORAT, SETEMBRE DEL 2015, 23

1. L'esmorzar, 25
2. El dinar, 28
3. El sopar, 34
4. Cent punts, 41
5. Cabells, 47
6. L'Adela, 51
7. Caragols, 55
8. La Geperuda, 60
9. Talls, 67
10. El Marges, 72
11. *La dona honesta*, 77
12. *La perra*, 84
13. El Garbí, 90
14. Tres regles, 101
15. El vi, 111
16. La mel i la llet, 121
17. El Serè, 131
18. Sopa de farigola, 142
19. La borratxera, 149

SEGONA PART

LA JUSTA.

STELLENBOSCH, SUD-ÀFRICA,

I PRIORAT, DESEMBRE DEL 2015, 155

20. L'esmorzar, 157

21. El dinar, 166

22. El sopar, 174

23. Poema per al Louie, 179

24. *Die vroedvrou*, 185

25. El camí, 196

26. El diluvi, 205

27. La roda, 213

28. El desequilibri, 219

29. *Pissarres de dia*, 225

30. Aquellarre amb ukelele, 241

31. Lo vermut, 247

32. Una selfie, 254

TERCERA PART,

L'ADELA. NOVA YORK, FEBRER DEL 2016 259

33. L'esmorzar, 261

34. El dinar, 266

35. El sopar, 273

36. L'amor a l'art, 278

37. Ampolles de vi, 284

38. La visita, 294

39. ...de marro de cafè,
d'olor de biblioteca i de swing, 301

40. El taxi, 307

EPÍLEG,

MAS D'EN VOLIAC, PRIORAT.

UN DIA QUE A LA JÚLIA

LI SEMBLAVA HIVERN, A LA JUSTA ESTIU

I A LA GEPERUDA PRIMAVERA DEL 2016, 313

Preludi

Nova York, un dia de desembre del 1985

—Et portaré una Torre Eiffel, un formatge... Ah! No vols un formatge? Que no t'agrada el formatge? Em pensava que t'encantava... Digues a la mama que es posi al telèfon, campió. Júlia, tens la maleta feta?

—Maleta? Al lloc on anem no ens fa falta cap peça de roba —va contestar la Júlia, molesta.

—Ei, vinga, no comencis. Què li ensenyas sempre al Louie? Que abans de dir que un menjar no li agrada, l'ha de tastar. El mateix et dic a tu. Serà bo per a tots dos. No ho fem només per fer-me feliç a mi, ho fem per... ho fem per la nostra relació, no?

—«La nostra relació?». Quan has començat a preocupar-te per algú que no siguis tu, Alex?

—Júlia, deixa el mal humor a casa. D'aquí a deu minuts arribo. Segurament el taxista haurà d'aparcar en paral·lel, o sigui que no t'encantis! Ah! I fes baixar el Louie, li vull fer un petó abans de marxar.

»Agafi el de damunt de Central Park, no està tan congestionat, i vagi pensant com evitar el trànsit d'aquesta hora

per arribar al JFK. En fi, vostè és l'expert i no pas jo, si fos a l'inrevés, em pagaria a mi i jo seuria al volant, però com que aquest no és el cas, li toca trobar les solucions, no? —va dir un Alex envilit al taxista.

—Sí, senyor. Potser per això vostè no és taxista, s'ha de tenir molta paciència...

—Exacte, la paciència és la mare de la ciència. Si tanta paciència tingués vostè, segurament seria científic i no taxista, m'equivoco? —va replicar l'Alex amb sarcasme.

—La veritat és que no em desagrada la ciència, però amb el taxi ja passo, de moment, i la ciència... la ciència haurà d'esperar.

—Parlant de ciència, què li sembla el meu telèfon, m'hi jugaria el que fos que no n'hi pugem gaires, al seu taxi, amb un aparell com aquest. Un Motorola DynaTAC 8000x, sospesi'l, no fa ni un quilo, i en val quatre mil!

—Caram, senyor. No n'havia vist mai cap així tan de prop...

—Doncs ja està, ja podrà dir que n'ha tingut un a les mans quan arribi a casa. Té família? —va preguntar l'Alex passant la màniga de l'americana per la zona del telèfon que el taxista havia tocat.

—I tant: dues nenes precioses i una dona meravellosa.

—Quant fa que són casats?

—Set anys.

—Set anys? El dia que en portin deu o dotze, se'n recordarà del consell que li donaré ara, i que mai oblidarà: faci entrar més gent en el seu cercle matrimonial i la vida en parella es dispararà cap a una altra dimensió, molt millor que la cocaïna, l'heroïna, els afers extramatrimonials...

—No l'acabo d'entendre, senyor —va respondre el taxista, desviant la mirada cap al retrovisor.

—Doncs no li parlo en Morse: que existeixen llocs on es pot tirar a qui vulgui sense que la dona s'enfadi perquè també ve amb vostè... que hi ha xocolatines per a tothom, vaja! Ep! Pari aquí a la dreta! Ja hem arribat.

L'Alex va tornar a prémer el número de casa i, amb l'espatlla aixecada cap a l'orella, se les va enginyar per aguantar el mòbil mentre es cordava la sabata.

—Soc davant de la porteria. Fes baixar la Rosita també, no m'agrada que el Louie agafi l'ascensor tot sol.

—El papa ja és a baix, Louie. Mira'm als ulls: compte amb la bicicleta, i no facis enfadar la Rosita, amor meu! Si et portes bé, la pròxima vegada vindràs amb el papa i la mama. T'estimo, i recorda que ets el més important de la meua vida. Sense tu no puc viure. Ah! I no t'escapis de la Rosita amb la bicicleta. M'ho promets? Et portaràs bé, amor?

—Sí, mama —va dir el Louie, més interessat a prémer el botó que faria baixar l'ascensor que no pas en els sermons de la seva mare.

—Vine aquí, campió, fes una abraçada al teu pare! Té, dos-cents dòlars perquè et compris un refresc i vagis al cinema amb la Rosita —va dir l'Alex, traient dos bitllets de la cartera.

—Amb dos-cents dòlars, pot convidar tota la classe, al cinema. No li donis tants diners. Ha d'aprendre que no penegen dels arbres! —va cridar la Júlia amb un to reivindicatiu.

—Rosita, he deixat apuntat el telèfon de l'hotel damunt la taula del meu despatx. Tornem dimarts al vespre. Si el Louie ens vol esperar despert, el deixa fer. I ja sap, per a qualsevol cosa important, truqui. Ara bé, recordi que a París sempre seran sis hores més, vull dir que, si no és un assumpte de vida o mort, no truqui a mitja nit —va dir l'Alex, deso-

beint la Júlia i posant els dos-cents dòlars a la butxaca de la bata de la Rosita.

—Deixi'l estar, Rosita! Que pot trucar sempre que vulgui —va matisar la Júlia entre petó i petó al Louie.

—Apa, puja, que l'avió no espera ningú! —va cridar l'Alex des de dins del taxi.

—Vol que agafem la ronda? —va demanar el conductor educadament.

—Ja li he dit que vostè és l'expert. Si em preguntés quines accions ha de comprar aquest Nadal per tenir el doble de diners el Nadal vinent, el podria aconsellar, però jo el pago perquè sap més de rondes i carreteres que no pas jo.

—No parlis amb aquest to, Alex!

—Jo no parlo amb cap to, Júlia, és la pura veritat. Què has dit als amics, que marxem a París per assumptes teus o meus?

—No els he dit res. De la meva vida privada, no n'ha de fotre res ningú.

—Jo he deixat anar a la feina que fèiem una escapada romàntica.

—Romantiquíssima! I només a la feina ho has «deixat anar»? Que no tens amics? —va dir la Júlia, acostant-se el contorn d'una ungla a les dents per poder desfer-se d'un repel.

—Vinga, no comencis. L'hotel val un dineral, volem en primera classe i del club, ja no te'n parlo: dir exclusiu, sofisticat... és, fins i tot, escassejar adjectius.

—Sota tota indumentària s'amaga una polla i un cony, on queda la sofisticació?

—Júlia, sisplau, no siguis vulgar!

—Vulgar? A mi em dius vulgar?

—Ja hem arribat. Els deixo més endavant o els va bé aquí?

—Més endavant —va dir l'Alex sense desviar la mirada que tenia posada sobre la Júlia.

—No, aquí! Alex, volem amb aquesta companyia, no té sentit que ens deixi més endavant.

—Deixi'ns aquí, llavors, la senyora mana. Tingui, gastí's la propina en un lloc dels que li he parlat.

—Gràcies, senyor. Molt bon viatge! Senyor! Li estaria agraït si em digués quines accions he de comprar aquest Nadal si vull ser ric el Nadal que ve...

—Accions? SWING!

—SWING? Gràcies, senyor, m'ha salvat la vida, que Déu el beneeixi!

—Salvat la vida? Quin tio més burro! —va dir l'Alex, movent el cap d'un costat a l'altre.

—No trobo les claus. Segurament me les dec haver deixat a casa.

—Mira bé que no les tinguis en alguna butxaca o a la bossa de mà; amb tantes coses que hi porteu, les dones, no trobeu mai res. Vinga, facturem les maletes i anem a fer una copeta. Ens hem de relaxar una mica tots dos.

—Ah, sí! Les tinc aquí —va dir la Júlia, alleugerida.

—Ho veus, dona... Sempre et poses nerviosa per no res.

—I si ens trobem algú que coneixem?

—Com vols trobar-te algú en un lloc així, a tantes milles de casa? —va preguntar l'Alex retòricament.

—Bé, no seria tan estrany, si a tu se t'ha acudit, també se li pot acudir a algú altre, no? A més a més, la meva cara, t'agradi o no, és una mica més coneguda que la teva.

—Llavors els firmes un autògraf. No anem a passar-nos-ho bé amb la dona de fer feines i el seu marit electricista, anem a passar-nos-ho bé amb la flor i nata, per favor!

—Esclar, què els queda a la gent quan ja ho han provat tot? L'addició a la decadència i la perversió.

—Júlia, per l'amor de Déu, estalvia pregonar un dels teus empatxos literaris! Serà una experiència inoblidable per a tots dos. Vull veure't gaudir sabent que ets meva. És un regal enorme que fem a la nostra relació. Quan tornem, et trobaràs amb un Alex renovat, ple d'energia, de bon humor. L'Alex que tant et feia riure i a qui vas prometre amor etern, te'n recordes? A Tulum? Ei, vinga va, dona, a què treu cap aquesta llagrimeta? Mira'm: som un engranatge que només pot funcionar quan les dents de la meva roda encaixen amb els buits de la teva. L'únic que fem és afegir més rodes perifèriques, però tu i jo sempre serem l'engrenatge central, sempre!

—Tinc por, Alex.

—Por de què?

—Por perquè penso: i si no et puc fer tornar marxa enrere?

—No et preocupis, t'he promès que tot es decidirà al teu ritme. Sé que ens agradarà a tots dos.

—Tu no saps res, m'obligues a fer una cosa en contra de la meva voluntat.

—Vols o no vols salvar el matrimoni, Júlia?

Hotel Ritz Paris, força hores després

—Benvinguts, *madame et monsieur* Castro, m'imagino que deuen estar cansats després del vol.

—No gens, viatjar en primera converteix traspasar l'Atlàntic en un volt de diumenge. La senyora i jo sortirem a sopar, faci'ns la reserva que trobi pertinent a qualsevol restaurant del barri.

—Serà una mica difícil trobar lloc, els caps de setmana París està plena a vessar, *monsieur*.

—Estic seguríssim que ens trobarà la millor taula en el millor restaurant, per alguna cosa vostè és el *concierge* i no pas jo, no és cert?

—*Oui, monsieur.*

—Quan deixaràs de tractar la gent d'aquesta manera, Alex? —va preguntar la Júlia en veu baixa però aspra.

—Quan facin la seva feina sense queixar-se.

—Odio aquesta faceta teva!

Entrada a un club exclusiu de París, a la mitjanit

—Les seves pertinences s'han de tancar aquí. I no ens oblidem de la targeta. Quant hi carreguem, *monsieur*?

—Mil.

—Si quan surtin no els han gastat tots, els abonarem la quantitat restant en metàl·lic.

—Hi ha piscina?

—*Bien sûr, monsieur.*

—Hi ha servei de planxat de roba mentre es fornica?

—*Excusez-moi, madame?*

—No li faci cas, la senyora té un sentit de l'humor molt peculiar.

—Passin una bona vetllada, *madame et monsieur* Capone.

—Per descomptat —va dir l'Alex mentre feia entrar el puny en el braçalet que portava enganxada la targeta.

—Capone? No podies haver triat un altre pseudònim?

—Au vinga, anem a fer una copa al costat d'aquella parella tan maca. T'has de desinhibir una mica, Júlia, sembles un misto a punt de cremar.

—No em sento gens còmoda, Alex. Ho has vist, que hi havia càmeres a fora al carrer?

Tornada a l'hotel Ritz Paris, a la matinada

—M'havies promès que tot seria segons el meu ritme i que no hi hauria penetració la primera nit!

—Per què t'has deixat penetrar, llavors?

—Per posar-te gelós, però ni m'has vist, ni m'has mirat als ulls com havíem acordat!

—T'he agafat la mà!

—JO, t'he agafat la mà a tu! Mentre TU estaves follant com un conill!

—Tu també estaves follant! Què creus que hem vingut a fer a París? Menjar crispetes i fer fotos a la Torre Eiffel? —va deixar anar l'Alex, enutjat.

—*Madame et monsieur* Castro, disculpin. És molt urgent que tornin aquestes trucades —va dir un dels recepcionistes, anant-los a trobar al hall i donant-los un paper amb la llista i el número d'on provenien.

—Oh, Déu meu! La Rosita ha trucat vuit vegades! Què deu passar?

—Poden fer-ho des d'aquí mateix, serveix per a conferències internacionals —va dir el recepcionista amablement, tot ensenyant-los un compartiment de fusta i portes de vidre d'on penjava un telèfon.

—Telefona-li, i no et preocupis abans d'hora, segur que no ha passat res —va dir l'Alex mentre es desfeia el nus de la bufanda.

—Rosita? —va dir la Júlia en sentir una veu que contestava a l'altra banda de l'aparell.

A l'Alex se li havia adherit un xiclet a la sola de la sabata, i estava més pendent de treure's aquella goma fastigosa que no pas de la sobreexaltació de la Júlia; fins que el ter-rabastall que va provocar el xoc de la carcassa de l'aparell

contra els rajols quadriculats de la petita cabina va fer que el problema del xiclet quedés aparcat en un segon pla.

—Es pot saber què fas? —va preguntar l'Alex, molest per la manca de destresa de la Júlia.

—El Louie és mort.